

det er, der mangler i den, men det ærede Medlem vil maaske være i Stand til at sige mig det. Overfor en Udtalelse, som nu gentages, om, at den skal være politisk sammensat, skal jeg sige, at saa vidt mig bekendt er der flere Medlemmer af det konservative Folkeparti i denne Kommission end af mine Meningsfæller.

Hvad selve Sagen angaar, mente nu det ærede Medlem, at jeg skulde nedsætte en speciel Kommission, da det var et rent praktisk Spørgsmaal, det drejede sig om. Ja, men saa er dette praktiske Spørgsmaal dog et Spørgsmaal, som bliver at fremme og at afgøre i Københavns Kommunalbestyrelse. Det ærede Medlem sagde henvendt til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen), at han vilde vel ikke Boligbyggeri for dettes egen Skyld, men for at fremme Sagen. Maa jeg vende mig til det ærede Medlem og sige, at han taler vel ikke om dette blot for at tale om det ved en Løjlighed, der passer ham, men for at fremme Sagen. Og saa bør det ærede Medlem movere Sagen i Københavns Kommunalbestyrelse, foreslaa, at man der nedsætter en Kommission til at beskæftige sig med dette rent praktiske Spørgsmaal om at tilvejebringe Boliger her i København paa en Maade, som Statsmagten ikke har nogen særlig Anledning til at beskæftige sig med. Der sidder jo her i dette Ting to Medlemmer af Boligkommissionen, som derfor har hørt det ærede Medlems Udtalelser, men ingen af dem har dog rejst Sagen eller bedt Formanden i Boligkommissionen — det formoder jeg da — om, at Sagen maatte behandles der. Det vilde have været naturligt, hvis det ærede Medlem havde sat dem i Stand dertil. Men paa en besynderlig Maade samler det ærede Medlem disse Oplysninger og ruger over dem, vil ikke lade dem gaa videre derhen, hvor de eventuelt kan komme til Nytte. Jeg har spurgt det ærede Medlem, om han ikke vilde sende dem til Boligkommissionen, men nej, det vil han ikke, og jeg har dernæst spurgt, om han ikke vilde sende dem til mig, saa skulde jeg sende dem til Boligkommissionen. Det er dog ikke noget bureaukratisk, at man for at behandle en Sag skal have Materiale til den. Hvorfor vil det ærede Medlem dog ikke sende Materialet derhen, hvor det kan blive behandlet, eller, hvis han ikke vil det, saa bære det frem i Københavns Kommunalbestyrelse paa den Maade, han finder det rigtigst?

Niels Rasmussen: Angaaende det omtalte Punkt i § 6. vil jeg sige, at ikke alene forekommer det mig uklart affattet, men jeg er imod Princippet i Bestemmelsen, det Princip nemlig, at det er Københavns Kommunalbestyrelse, der afgør Spørgsmaalet. Det mener jeg, at den ikke bør kunne, da den er virkelig Part i Sagen. Saafremt Overenskomst mellem Parterne træffes, skal den være bindende, men opnaas der ikke en saadan Overenskomst, maa det være en udenforstaaende Myndighed, der afgør Spørgsmaale. Den højtærede Minister giver mig yderligere Anledning til at fastholde dette Standpunkt, fordi Begreberne Forbud og Paabud nu bliver gjort analoge, og det er det, de endelig ikke maa. Et Forbud, mener jeg, er begrundet i selve Loven, men et Paabud er noget rent individuelt, man kan ikke have Forskrifter om, naar et Paabud skal komme. Jeg sætter f. Eks., at en Ejer, som er blevet forpligtet til at retablere sin Bygning, ikke fremmer dette Arbejde paa en saadan Maade, at Kommunalbestyrelsen mener, det gaar hurtigt nok, og saa paabyder den, at Genopførelsen af den nedrevne Bygning skal være færdig til den og den Dato. Det er et saadant Paabud, der efter den højtærede Ministers Opfattelse skal være at sammenligne med et Forbud efter Loven, men det mener jeg ikke det maa være, thi disse to Forhold er ganske forskellige. Derfor vil jeg have, at Kommunalbestyrelsen ikke maa være den Myndighed, der afgør Spørgsmaalet, naar der ikke er Enighed mellem Parterne.

Indenrigsministeren (Rode): Maaske misforstaar jeg det ærede Medlem paa et Punkt, men saa misforstaar det ærede Medlem til Gengæld mig paa et andet. Det, jeg har talt om, er en Nedrivning, der finder Sted uden Samtykke eller mod et Forbud, og det er dog to Forhold af samme Natur. Men jeg har maaske ikke helt forstaaet det ærede Medlem. Det ærede Medlem ønsker en Myndighed indført, som skal være den, der træffer Bestemmelse om, hvorvidt det vil være fornødent, at Kommunen er den, der foretager Tilbageførelsen, og det kan vi vist godt blive enige om. Det, som blot for mig er magtpaaliggende, er dette, at hvis Overtrædelsen af denne Lov bestaar i en Nedrivning, maa der være Midler, som sikrer, at det, som Nedrivningen har forarsaget, nemlig Boligers Fjernelse, kan redresseres ved, at Boligerne tilvejebringes